

megkonstruált osztály excludiv joga, hanem egy általános mozgalom, amely a tömegek nevelésére és a sporszeretet ápolására fordítja a fősúlyt.

Tömegsport és sporszeretet konkurrencia nélkül lehetetlen. Épen azért nagyon félreért, aki azt gondolja, hogy a versenyek ellen hadakozom. Nem. Csak azt próbálom érzékeltetni, hogy a verseny még nem minden. A verseny és kultúra közt még nagy űr tátong és ezt az űrt csak a tömegek nevelése, a tetterővé fanatizált sporszeretet jüdalhatja át.

Syga.

Őszi hangulatok.

Furcsa! Néha az őszben is tavaszt érzek s ha az októberi nap rám csókolja bágyadt fényét, szerelmes vagyok mindenkibe. Ahogy a zümmögő, sárga faleveleket nézem, lelkemben ritmikusan tavaszi dal csendül s rügyfakasztó, illatos aranynapokról álmodom . . . Talán feledni tanultam, talán nem kínozt a viharos fehér éjszakákon semmi s nem kísért visszajáró kísértetként a visszajáró mult? Ja jöngő szívem talán kiegészít, nem kínozza ezer kőszá vágy, mint máskor, mikor nyugodt éjjeim nem voltak — emlékeim szertefutottak, magam vagyok és gondolom már, nem is szeretlek Téged!

Furcsa! Oly messze jársz s mégis folydogált ez az átkos valóság s megszentelem emlékedet.

* * *

Halkan jött szívembe ez a kis tavasz, előre nem izenve kúszott felém s bimbóba csókolta lelkem vágyait, mint a tavasz virágébrészítő kengyelfutója a szunyadó természet. S oly jól esik ez a napsugaras tavaszós érzélem! Szen-

vedtem már én, szenvedjen már más is! Sirattam szeptembert mert hullott a lomb, hervadt a virág s bús volt a világ! Most szeretni vágyom s vágyam messze száll a ködös, őszi délutánon: kihez? hová? — nem tudom, de nem is kérdezem, tudni nem jó azt!

* * *

Nyugaton az égbolt halvány, biborszínűre van festve: akonyul s szívem árván halkul az éjszaka. Pert percet ér s órámban egyre fogy az idő — most szeretnék együtt lenni veled, de hogy ki vagy, azt nem tudom . . .

* * *

Láttam szállni arcod tűnő tájak felé, napsugár aranyban . . . Elmosódva, lágyan maradt a lelkembe bezarva s lettél álmod, kít körülhálóz vágyam. Vágytam szerelmedet furcsa szomorún, hittem csózkodban, mely az ajkadra virul bibor kehely illatos ölében . . . Éreztem messze a lelkünk, hogy egymásra leljünk s hogy szerelmünk búra már megért. S most tudom, ki vagy, de benned élek, azóta az álmaim fehérek, szűzek, tiszták, illata álmod: mindég rád találok s most meghalni vágyom pillantásodért . . .

* * *

Zengett a szó, csengett a pár, lágyan szállt felém sok — sok kacagás és kábitó volt az éjszaka melynek zavaros fényköréből felém villant szőke haja . . . Mint szent emlékü asszony kinek szeméből már kiegészít minden láng s karja nem ível szép köröket s nem mondhat hazug meséket, elfeledkezve álltam, búsan, cézárként, elfeledve, de koszorúsan, a mámor szent ködében úszva kuttattam a szeme után . . . Óh, mily finom e hangulat s e perc, melyben lelkem oly messzire száll. A szemét, mely kísértett, égőn vágy-

tam lecsókolni s hogy nem tehettem, fásult fejjel meredtem a nagy éjszakába.

Éreztem: bús vagyok, mert hazug volt minden szó, amit kaptam. Az éjszaka biborhajnalba fulladt s lelkem az új hitekre gyuladt, nem vár, nem sirni fájó, bús sirással — hazug az élet — nem nézni égre, mely unt kék szemekre emlékeztet e hajnalon.

Szállt a dal és száll a dal. Szólt a szó és szól a szó, hozzá ki hű, ki jó, öröm, halál, élet és álom, keresem, látom és megtalálom... elvesztem újra, bújva látunk, egymás szemébe ritkán látunk s ha azt hiszem, hogy megtalálom, szétfoszlik minden... elszáll az álom...

Fülöp Sándor.

Miért?

A tengerre villogó aranyfoltok hulltak s a habzó tarajok fehér barázdát festettek a végtelenségre. A hullámok síseregve csapkodták a partot, amely dacosan, gögösen ugrott ki a vízből. A víz árja újabb és újabb erőt lendített a sziklára és vad haraggal vetette rá magát a más formájú, édes testvéreire. A büszke szikla és a toporzékoló tenger egy testvérek. Egy az alkotójuk, az ősiük, lényegük. A sziklaóriás milliárd részei valaha ott úsztak a víz molekulái között, de az egysejtűek kisajtolták s hatalmas tömegekben rakták le a végtelen partra. Talán azért haragszik a tenger, talán azért vájja, vési az elrablott övéjét...

A természet örök harcának egy ütközte ez. Millió sejt lepi el Perikles sejtömeget s ledönti azt; Jansen agysejtjei megszerkesztik a mikroszkópot a sejttestvérek felfedezésére és legyilkolására.

De miért, miért nincs béke a földön?

A parton két ember volt. Az egyik mozdulatlanul nyúlt el a puha gyepen és félelmetes nyugalommal nézett.

A mellette térdelő belemarkolt a dús pázsitba s kínzó nyugtalansággal s remegő félelemmel figyelte apja tusakodását. Ilyet még sohasem látott. Hiába szól, hiába kér és esedezik. A haldokló vivódása megszakad, szeme kifordul... s a parton már csak egy ember állott. Hova lett a másik? Ki tudja? Megszűnt-e lenni vagy csak most kezdődik?

A halál mélységes titka ráfeküdt az ifjú lelkére. Érdeklődően nézett körül és magyarázatot keresett. Úgy hitte, hogy az ő vesztesége az egész természeté. Úgy gondolta, hogy az a titokzatos, fájó változás az egész mindenségé is. Úgy gondolta, hogy valami niegkönyörűl rajta. De a gypszalak csak úgy remegtek, mint azelőtt, a sziklatető csak úgy ragyogott, mint máskor...

Lelkében szivettépő kérdés fogamzott meg. Gondolatában először siklott végig a „miért.”

Azóta rettentő látások gyötörnek és nem tudjuk, mi benne a való. Az emberiség jövőjét senki sem tudja. Érezzük, hogy az élet magában hordja a halál csiráit; a lélek harcol az elmúlással. Meghalnak egyének és társadalmak, nemzetek és fajok. Ami tegnap szent, az ma bűn és emlék. Ma térdelünk azelőtt, amit holnap elrugunk.

Az élet, a mindenség egy örökös csatázás.

De miért? — miért nincs béke a földön?

Popity Imre.